

Дивљи капитализам је широм ушао у Србију. Капитализам тешког, робовског рада са мало или без наднице. Следећи редови то потврђују. Радник задруге "Будућност" из Куршумлије Милан Симић (42) добио је отказ, јер је покушао да украде хлеб из задружне пекаре. Њега је, како преноси дневни лист „Ало“, директор задруге Драган Гвозденовић сачекао испред пекаре по завршетку ноћне смене да би се уверио ко краде хлеб, јер је добио дојаву да неко носи више хлеба него што је дозвољено. И затекао је Симића са три уместо две дозвољене векне и две лепиње.

Гвозденовић је Симићу одузео плен, измерио векне, јер је постојала сумња да радници пеку теже векне (могу две векне дневно да понесу кући) него оне што се продају у задружним пекарама.

Задруга "Будућност" је формирала комисију која ће испитати случај "Симић", а одузети хлеб се чува ради утврђивања његове тежине и величине. И тако, читајући ове редове као да читамо странице романа „Јадници“ Виктора Игоа из 1862. године. Да се подсетимо, главна личност овог романа је Жан Валжан који је осуђен на 5 година затвора због крађе векне хлеба од локалног пекара. Али, ту сличности не престају. Милана Симића је, као и Валжана, на покушај крађе навела тешка мука и немаштина. Милан Симић је пре три године остао без жене, издржава троје малолетне деце и оболелог оца, док се Валжан старао о својој сестри и њених седморо деце. Симић, иначе, у задрузи "Будућност" није пет месеци примио скромну плату од 4000 динара.

И тако, мало је фалило да поред отказа из задруге, он као Валжан заради затвор. И да „Јадници“ добију своју српску верзију, у стварности, а не у роману. Али, хвала Богу, није се све на овоме завршило. Како преноси РТС „локална власт у Куршумлији уручила је Симићу једнократну помоћ и обезбеђено му је ново радно место у Јавном комуналном предузећу.“ И онда је откривена истина о задрузи "Будућност". Општина има, по речима заменика председника општине Куршумлија Дејана Милошевића, податке да се „на платном списку задруге "Будућност" налазе четворица директора који редовно примају плате и који су, како он каже, "у протекле две године незаконито распродали задружну имовину. продали преко 28 хектара шуме, локале у граду, земљу и плацеве", преноси РТС. Радницима ове задруге (има их 40) нису месецима исплаћене плате. Тако они имају

за свој рад две векне хлеба дневно, већ пет месеци.

Ипак, ова прича није имала трагичан, срамотан крај. Прорадила је савест, додуше, закаснило. Показало се да још људскости има у нама и поред грозничаве, сурове, скоро животињске борбе за опстанак у ова смутна времена. Али, једна мисао избија на површину мог ума и не да ми мира. Као идеја која неће нестати, ако се не напише и не стави на јавност. Зашто људи из општине Куршумлија нису надлежнима, локалној полицији, поднели те податке о директорима и њиховим „аферама“? Шта су чекали, зашто су дозвољавали да радници гладују месецима, а директори пландују и не одговарају за оно што су за две године незаконито урадили? Шта су чекали? Можда нису хтели да се замере, њима, који су, вероватно, локални моћници? Можда су ћутали зато што су из истих странака? Можда су се плашили да директори не проговоре и о њиховим аферама, аферама високих општинских функционера?

А ако докази не постоје за афере? Онда је све ово вешт политички маркетинг локалних власти, којима, ипак, свака част за бригу о Милану Симићу. А шта ће бити са осталим радницима? Хоће ли они штрајковати и затражити своја неизмирене плате и доприносе? Хоће ли и они красти хлеб да им породице не би гладовале?

И да ли ће, коначно, општина предати те податке? Хоће ли судови (боље речено комисије у оквиру предузећа) постојати и даље само за сиротињу, а не и за моћнике? Или ће нагло нарасли талас брзо спласнути и све остати по старом?

Радници који раде за две векне хлеба, директори који примају плате и крчме имовину задруге, док општина далеко од очију јавности љубоморно чува доказе о њиховим аферама. У Куршумлији, у Србији, тренутно је 19. век.